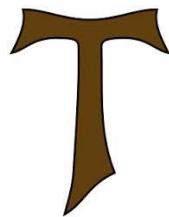

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23 18 novembre 2018 núm. 216

Pels camins del món amb Isabel

UN CRISTIÀ PREOCUPAT... MOLT PREOCUPAT!!!!

La meva bona mare em diria: "¡No te metas en camisa de once varas!".

D'entrada... ja no anem bé. Perquè em començaré justificant. Malament rai quan algú vol parlar i ja s'ha d'excusar de bell antuvi abans de fer-ho. Estic preocupat per temes que no entenc, sobre els que no estic preparat per parlar-ne però que m'afecten molt directament. I em preocupen. I em preocupen molt. Un d'ells és la situació social en la que estem vivint. Jo no sóc ni polític ni analista polític, ni economista, ni sociòleg, però em preocupa el meu marc vital, el lloc on desenvolupo la meua vida i la meua vida la visc com a cristià. Un cristià que és frare, com una altre cristià pot ser una altra cosa i com molta d'altra gent que no és ni tan sols cristiana i també intenten viure la seva vida. Tot són maneres d'encarar-la. I crec que la meua afectació, ni que sigui des de la més supina de les ignoràncies, és totalment legítima, com legítim és que jo em preocupi per la salut dels meus i dels qui estimo encara que de medicina no en sàpiga gens.

També us he de dir que els programes de debat, confrontació, anàlisi, valoració, tertúlies i altres variants del que pugui suposar explicitar temes proposats, a priori, d'interès per a l'audiència en general, no en veig cap ni un des de fa molt temps, tot i que abordin els temes que més em preocupen. Us diré per què. Perquè estic més que tip, jo diria fart, d'escoltar diagnòstics perpetus que no porten enlloc. De diagnòstics ja n'estic fins més amunt de la coroneta. No en vull més, jo el que vull són solucions. I tampoc vull que m'expliquin els motius pels quals estem on estem, sóc molt conscient d'on estem i ja ho sé. Jo el que voldria és que alguna ment un pèl més lúcida ens aixoplugués en aquest aiguat que va començar en la primera meitat de la dècada passada i encara arrosseguem ofegant-nos cada cop més. I a voltes m'enfado i empipo desmesuradament amb el món, quan el món no en té cap culpa

Estic orgullós de l'herència rebuda dels meus avantpassats. Formo part d'un col·lectiu que ha rebut des de pintures rupestres fins al modernisme i l'art més eclèctic actual en qualsevulla de les seves manifestacions i que ha passat pel preromànic, pel romànic, pel gòtic... Ja ho sabeu vosaltres més que jo. El meu pensament està força estructurat gràcies a la tradició hel·lènica i per organitzar-nos estem fent servir un patró social que prové d'ells: la democràcia. Parlo una llengua que ve de l'Imperi romà, que dit sigui de passada, ens ha llegat un dret, el "dret romà", visc sota una tradició judeo-cristiana de més de vint segles, en un lloc del planeta on han conviscut tota mena de cultures amb tendència a ampliar-se en l'actualitat. Ha costat molt arribar on estem i la nostra situació present s'ha aconseguit pel sacrifici de moltes vides humanes. Vaig néixer dues dècades després d'una guerra fratricida i una dècada i mitja després d'una hecatombe mundial. Des que vaig veure la primera llum no he vist ni un dia de pau sencer que omplís tot el planeta Terra. Només un dia... 24 hores. El que tarda la terra a donar una volta sobre si mateixa. Doncs no... No l'he vist.

Darrerament estem assistint a una proliferació massiva del creixement de moviments "ultres" arreu. Llocs que creïem que havien assolit una maduresa humana i "pretesament democràtica" s'estan tirant enrere, cap a llocs que creïem que ja s'estaven superats o ja s'havien superat. Quan tot anava bé, tota la demogresca es felicitava per la maduresa social que havíem aconseguit. Quan tot va bé, tots els polítics feliciten la massa social per la seva manera de procedir, per la seva cooperació. Ara no. Les coses no estan com estaven. Ara tothom està alarmat per tot el que es va veient que a poc a poc s'imposa. La radicalització cap a postures extremistes.

Jo m'ho miro des de la banda de la massa social. Formo part de la massa, com la majoria de la gent que llegiran aquest escrit. Tothom parla amb termes abstractes i assenyalant el gir popular al que estem assistint. No es diuen noms. Es comenten els fets però de manera general. Tothom veu ferides però ningú no dóna nom a les nafres i lògicament ningú no les sana i aquestes continuen supurant. Se'ns està creant una lesió social que tothom veu però que mai ningú no identifica amb nom propi. I ningú mai no en té cap culpa. Passa de tot però ningú no és culpable. Si les coses van bé tothom s'apunta el gol, ni que sigui en pròpia porta. Aleshores tothom assumeix responsabilitats, però... i ara?

¿No us adoneu que la pau, el benestar, la riquesa, sempre son reivindicats per qualsevulla col·lectius? ¿Qui reivindica el conflicte, el malestar, l'anar justos de tot? I és tan evident el primer interrogant com el segon.

En aquests moments tan delicats, jo em pregunto com a deixeble de Crist: ¿A qui hem de demanar responsabilitats? Un rostoll no crema i un bosc tampoc, fins que algú li posa un misto. I els llamps no cremen tants boscos com ho han fet els mistos; m'explico, no? ¿Quina paraula guaridora podem donar els franciscans a la gent que tenim al voltant i roman patint el mateix que nosaltres? ¿S'està convertint la democràcia en un terme relatiu que hom pot definir com li surt de la "txistera" i fer-lo servir com si fos un "kleenex"? Fixeu-vos que la definició de democràcia es situa segons el lloc on s'ubica aquell que la fa servir. ¿Què ens està passant?

¿Té a veure tot això amb la classe política que governa arreu i que s'autodefineix, sempre, com a model de democràcia?

Lluís, Isabel, Clara, Francesc... Com ho acollirien? Què ens dirien?

Fra Joaquim Recasens, ofm

PER CAMINS D'ASSÍS AMB FRANCESC

Fra Frederic Raurell, caputxí del convent de Sarrià, ens acaba de regalar un interessant treball sobre l'impacte que la figura de Francesc i la ciutat d'Assís han causat en una colla de personatges que s'han deixat captivar pel nostre sant. Aquest llibre vol ser una continuació de *Carisma i institució en l'experiència de Francesc d'Assís*, sortit a la llum del dia encara no fa un any. *El qui coneixi Francesc mai no en tindrà prou, ja no es podrà aturar*, afirma fra. Raurell amb una convicció que nosaltres, franciscans seglars i assistents, segur que compartim plenament. Raurell és un bibliista que coneix bé sant Francesc i trepitja terreny en ferm. Les seves múltiples vivències amb persones que s'han sentit atretes pel *Poverello*, commouen i interessen. L'autor, al llarg de gairebé seixanta anys de docència a l'Institut Franciscà d'Espiritualita de Roma i a la Facultat de Teologia de Catalunya, ha observat la fascinació que el nostre sant ha provocat en molts intel·lectuals, polítics, escriptors, artistes i poetes, cristians o no, creients i no creients, i ha sabut retratar amb pinzellades intel·ligents tot un món que gira entorn de Francesc.

Frederic Raurell ens atansa a diversos biògrafs moderns, alguns dels quals ja coneixem, com el medievalista Raoul Manselli; el literat i franciscanista caputxí, Giovanni Pozzi; André Vauchez; el també caputxí Francisco Iglesias; Giovanni Guardeschi, autor del cèlebre *Don Camillo*; Curzio Malaparte, *profundament cristià i anticlerical ferotge*; i el polític Mikhaïl Gorbatxov: *Francesc d'Assís és la icona més bella d'Occident, dóna un sentit serè i fratern a la vida...* havia comentat l'estadista rus en la seva visita als caputxins de Terni.

L'autor, dedica també, un dels capítols de l'obra a l'estudi de dues emblemàtiques figures caputxines: *Bernardino d'Occhino*, el més controvertit personatge dels inicis de la reforma caputxina; i *Joseph du Tremblay*, conseller del cardenal Richelieu i un dels impulsors més compromesos amb la reforma catòlica a la França de Lluís XIII.

Al meu criteri pot resultar de gran interès per a als franciscans seglars, les nostres fraternitats, i els nostres grups de pregària i reflexió, l'espai que fra Frederic consagra a la *Litúrgia de franciscans i dominics en el segle XIII*. Francesc i Domènec inicien una opció de vida religiosa desconeguda fins aleshores. Els seus germans viuran enmig de la gent i no es reclouran en grans monestirs, fora ciutat. L'Ofici diví, que ocupava la major part del temps, era la feina del monjo. Dominics i franciscans no eren monjos, eren frares, i el seu treball era la predicació. Així, per als nous Ordes, l'Ofici diví esdevindrà el suport de la seva activitat apostòlica.

Amb ***Per camins d'Assís amb Francesc***, fra Raurell duu ja publicades vint-i-dues obres dedicades a Francesc i Clara d'Assís i a diferents figures franciscanes. Vint-i-dos treballs, que afegits als innombrables articles de l'autor sobre els mateixos temes i divulgats en les més acreditades revistes científiques i d'espiritualitat, fan de fra Frederic Raurell un dels millors coneixedors de l'inabastable Francesc i de la ciutat d'Assís, ***una ciutat que no és la mateixa segons el camí que ens hi porta***, com tantes vegades ho hem experimentat en els nostres pelegrinatges als llocs franciscans, no és veritat?.

Fra Josep M. Segarra, ofmcap

RECORDANDO LOS DIFUNTOS DE LA FAMILIA FRANCISCANA

La familia franciscana además de celebrar el día 2 de noviembre, con toda la Iglesia, todos los fieles difuntos, el 23 de este mismo mes celebramos, todos los hermanos difuntos que mantuvieron viva la vocación de seguir a Francisco de Asís. El espíritu de este día nos invita a recordar la propia vida del santo y a vivirla como ejemplo.

Hay motivos que nos hacen venir a la mente a aquellos hermanos y hermanas que nos han precedido en la casa del Padre: Lo que hemos aprendido de ellos, sus consejos y su testimonio que, aún hoy en día, nos ayudan a vivir. Esto nos debe llevar a responsabilizarnos, a ser continuadores de su mensaje, manteniendo vivo el Espíritu de San Francisco.

En la introducción a la liturgia de las horas del misal franciscano de ese día leemos: ***“Para Francisco la muerte se vuelve hermana, nos arranca de las luchas y preocupaciones de este mundo y nos introduce en una Vida Nueva”***. Lo que se celebra la víspera de San Francisco es el tránsito porque lo que él vivió tras su conversión fue un prepararse para transitar de este mundo al Padre del que se sabía acogido en lo más íntimo de él.

Francisco, en el momento final de su vida, escribió la última frase del cántico de las criaturas: ***“Alabado seas, mi Señor, por nuestra hermana muerte corporal, de la cual ningún hombre viviente puede escapar”***. El que había tenido cada cosa y persona como hermanas cuando intuyó que se le acercaba la muerte la esperó como hermana suya que era.

No nos resulta extraño este trato de Francisco con la muerte cuando él había vivido como peregrino y forastero y sin nada propio. Todo le procedía de la misericordia que el Padre había tenido con él. Si todo lo que poseía era puro don de Dios también su vida.

Así nos lo dejó escrito San Buenaventura: ***“al principio de su conversión permaneció desnudo ante el obispo, y, asimismo, al término de su vida quiso salir desnudo de este mundo”***. (LM14.4) y Fray Tomás de Celano nos añade: ***“Francisco mandó que esparcieran ceniza sobre él, ya que dentro de poco sería tierra y ceniza”***. (1Cel. 110) En su vida únicamente le había valido hacer todo aquello que le llevase a las manos del Padre. Eterno.

Este día no es solo celebración de las tres familias de la orden Franciscana sino de todo cristiano que a través de los tiempos han tenido como modelo la espiritualidad del santo de Asís.

Estamos llamados a vivir este testimonio de vida y a testimoniarlo con nuestra vida y nuestro apostolado.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

Els àngels

El passat 2 d'octubre vàrem celebrar la festa dels Sant Àngels Custodis. Sabem que els àngels són esperits purs que estan entre Déu i l'home. També ens han dit que n'hi ha de moltes classes d'àngels, però la majoria de nosaltres només hem sentit parlar dels nostres àngels de la guarda i dels tres arcàngels Miquel, Gabriel i Rafel.

Va ser sant Ambròs al segle IV, i la classificació de Dionís l'Areopagita, autor cristià que va viure, vers l'any 500 que, entre d'altres, ens varen aclarir d'una manera jeràrquica i ordenada que la llum divina és comunicada als àngels, des de les primeres jerarquies fins a les darreres.

Deixant de banda els àngels que es varen posar d'esquenes a Déu, més o menys una tercera part de tots els que Ell va crear, perquè varen dir "*non serviam*" i ara són a l'infern, convertits en dimonis, passem a classificar aqueixos éssers espirituals bons i invisibles que estan entre Déu i els homes:

Els Serafins són els primers dels nou tipus d'esperits benaurats. Són els àngels que estan més a la vora i en constant lloança a Déu. Es caracteritzen per l'ardor i la puresa amb què estimen les coses divines i per elevar a Déu els esperits de menor jerarquia. Se'ls coneix com a "flames ardents" i "raigs de foc de l'amor".

La iconografia cristiana els representa com a sers amb ales, amb tres parells d'ales. El primer tapa el seu rostre, amb el segon volen i el tercer parell d'ales cobreix els seus peus, ja que simbolitzen l'eterna humilitat i l'amor deguts sols a Déu.

Els Querubins són els segons dels nou tipus d'àngels. Són considerats com els guardians de la glòria de Déu. Se'ls associa amb la forma de nens amb ales, que a l'ajuntar-se les unes amb les dels altres constitueixen com una mena de carrossa celestial.

Els Trons són els tercers de la més alta categoria dels àngels. Recolzen el tron de Déu que els dirigeix directament i transmeten la seva voluntat a les altres categories d'àngels. Se solen representar amb ales multicolors. Als apòstols se'ls ofereix dotze trons per governar, de manera que són com nivells de reis sobre els homes.

Les Dominacions són els encarregats de regular els deures dels àngels inferiors. Reben ordres dels serafins, dels querubins i fins i tot de Déu. Són els responsables d'assegurar que l'univers mantingui el seu ordre. Ajuden a obtenir el domini sobre les passions, trobant l'equilibri dels elements en un mateix. Ajuden al cos a desprendre's dels compromisos terrenys. Se'ls pot invocar per tota mena de malaltia, ja sigui física, emocional o mental. El seu superior directe és l'Arcàngel Rafel.

Les Virtuts és el grup d'àngels coneguts per la seva força interior, el seu coratge inflexible, que no deixen d'inspirar a aquells que decideixen portar una vida virtuosa. Inspiren aquella força cristiana que consisteix en fer front a l'adversitat amb un esperit sòlid i generós, amb una humilitat sense límits, i amb una confiança absoluta en l'acció dels designis de Déu Amor, sempre present al nostre costat.

Els Poders actuen com una barrera, com una muralla. Protegeixen els cristians i els justos contra els atacs de les legions dels enemics: pensaments negatius, negres, destructius ... Sense la seva acció, l'home afeblit per la caiguda, perdria la raó, els seus

pensaments serien destrossats i empassats per l'angoixa de la mort que se situa a la fi de la vida terrestre.

Els Principats. Aquesta classe d'àngels té gran autoritat, ja que vetlla perquè el pla de salvació dels homes es desenvolupi de la millor manera. Cada ètnia, cada nació, cada ciutat, cada comunitat té el seu àngel protector que vetlla pel seu desenvolupament espiritual i la seva inscripció a l'obra salvadora de Déu

Els **Arcàngels** reben les instruccions dels set ordes precedents.

A l'Arcàngel Gabriel li va correspondre anunciar a Maria que seria la Mare de Jesús Fill de Déu, el nostre Salvador.

La competència de l'Arcàngel Miquel és la de lluitar contra els exèrcits del mal. En aquest mes d'octubre, el Papa Francesc ens insisteix d'una manera molt especial que resem cada dia el Rosari i també que preguem a l'Arcàngel Miquel perquè ens ajudi a alliberar-nos de tot el mal que actualment està envaint d'una manera molt violenta l'Església i el món.

L'Arcàngel Rafel té encomanada la tasca de vetllar al nostre costat pel camí de la vida, la seva competència, entre d'altres és la de ser com un "metge" que està al cas de tota mena de malalties que ens poden sorgir. Tal i com hem dit abans, seria el superior de les Dominacions.

Els Àngels de la Guarda son els més propers a tots els homes, encara que alguns es declarin ateu. Són al nostre costat, cadascú de nosaltres en té un i en tot moment podem recórrer a ells.

Balbina Birba, ofs

Els primers beats del tercer orde franciscà

Luquesio i Buonadonna de Poggibonsi (1180-1260)

Luquesio nasqué a Gaggiano. Sempre havia desitjat seguir la carrera de les armes. Era dels Güelfos, “*contraris al Papa*”. Però després d’haver participat en les lluites polítiques, decidí retirar-se i es traslladà a Poggibonsi (Siena), on va començar a exercir el comerç amb el que aconseguí una estabilitat econòmica. En el matrimoni, era molt conscient que no es podia malgastar res. Però a poc a poc, d’avar que era, començà a ser generós i s’anà apropant a les pràctiques piadoses, de la mateixa manera que la seva dona. Ambdós eren ben diferents del que havien estat de joves. En aquells dies passa per la regió Sant Francesc, a qui Luquesio coneixia ja com fill del seu col·lega Pedro de Bernardone, aleshores el conegué com a sant i l’allotjà gustós a casa seva. “Altres fonts parlen que Francesc es trobava a la fortalesa de la família Poggio Bonizzi (actual Poggibonsi). Impressionats per l’esperit de pobresa i senzillesa, ell i la seva esposa Buonadonna varen preguntar a Sant Francesc com podien ells, casats i amb fills, seguir el camí de l’Evangeli. El sant els exhorta que, com a marit i muller, és necessari que s’ajudin l’un a l’altre assumint la santedat en la vida de família.

Feia temps que Francesc pensava en una institució que agrupés sota una regla de vida, també els laics casats i treballadors, que per aquest motiu no podien observar completament els tres vots de castedat, pobresa i obediència. Aquesta regla havia de ser una norma de vida que, amb la seva observança, servís per a imitar a aquells que s’havien consagrat a Déu. No li semblava correcte que els esposos desfessin el seu vincle matrimonial i, a més, al disposar de bens, tanquessin els seus negocis deixant sense feina a gran nombre de persones que depenien d’ells. Aquest factors, segons la tradició i el dret, els tancaven les portes a la vida religiosa.

Davant la petició dels esposos, dóna a Luquesio i a la seva dona un vestit semblant al dels Germans i junt amb ells, demanaran el vestit el beat Pedro de Colle, el seu parent Bruno i la seva muller i altres dos nomenats Boerio i Martholèse, naixia així la primera fraternitat del tercer orde franciscà. Més tard, els envia la regla de l’esmentat «Tercer Orde Franciscà», definida com «medul·la del sant Evangeli».

Molts episodis, prodigiosos o edificants s’expliquen de la seva vida. Foren els primers en practicar la regla donada per sant Francesc, visqueren en pobresa i caritat prodigant-se en l’assistència als pobres i malalts de l’hospital de Sant Juan de Poggibonsi com mitjà d’honestedat, de pau i d’amor en la terra. Les seves vides exemplars ens assenyalen i destaquen la importància d’assumir els valors franciscans en les realitats temporals, posant en pràctica la nostra fe i l’amor en la família i en la societat, integrant l’oració contemplativa i la vida sacramental amb l’amor actiu per als nostres veïns, conciudadans malalts, pobres, en qui veien a Crist. Adoptant una forma de vida marcada per la simplicitat i treball honest. Foren els primers en arribar a la glòria de l’altar, perquè en Poggibonsi dóna culte als beats Luquesio i Buonadonna i comença a fer-ho immediatament després de la seva mort. Units per l’amor en la terra, foren criats junts per ser part de l’Església celestial el 28 d’abril de l’any 1260.

Lluís Viñas, ofs

CRÓNICA DE L'APLEC 2018

38 APLEC DE SANT FRANCESC S'HI MORIA, VIC-OSONA: El, diumenge, dia 14 d'octubre, del 2018, s'ha celebrat el 38è Aplec de Sant Francesc s'hi Moria, a Vic.

S'ha celebrat l'Eucaristia, presidida pel nostre pare Provincial, Fra Juan Carlos Moya Ovejero, ofm i concelebrada per fra Francesc Linares, fra Mximo Garcia i fra Josep Gendrau. A LA SEVA Homilia, el P. Provincial ha reflexionat sobre el lema de l'APLEC: *"ERA FORASTER I EM VAU ACOLLIR"*

Després de la Missa s'ha fet la RIFA de molts obsequis donats per famílies, comerços i pagesia de la Plana de Vic. Després hi ha hagut el Dinar de Germanor al Seminari de Vic, l'àpat ha estat animat pel grup "ELS CANTADORS DELS DIJOUS". Molt divertit.

Han assistit les Comunitats de Sant Antoni de Barcelona, La Salut , La Guineuta i les Monges franciscanes Missioneres de Maria, Franciscanes de la Immaculada i els Germans de l'OFS de Sant Antoni de Barcelona. També de la Parròquia de Sant Francesc d'Assis de Sabadell amb el P. Mximo Garcia al davant , els d'OFS de Badalona i gent de la Pla de Vic, Manlleu, Calldetenes, etc.

Teníem por de la Germana Pluja i de l'Hurac, però durant la celebració ha sortit un bon sol i no ha plogut. Donem-ne gràcies a Déu i fins l'any vinent.

QUI PER FRA, QUI PER GERM, TOT EL MÓN S FRANCISCÀ.

HEM NASCUT PER SER DO PER A ALTRES

Voldria remarcar la importància de sentir-nos fills de Déu. ¿Quants cops la nostra ment atabalada ens passa factura i acabem en un estat d'ànim no desitjat o dient o fent el que no desitjàvem? Doncs bé, cal anar més sovint a la pregària com nens per sentir-nos petits i en aquesta petitesa que Déu sigui Déu i en aquesta petitesa treure importància a les coses que ens amoïnen, tot presentant-les a Déu i agafar-nos la nostra petitesa i fragilitat amb pacient alegria.

Una abadessa, Sor Clara de Fortià, amb Alzheimer, em va dir: “Francesc, penses massa”. Temps més tard li vaig preguntar a aquesta mateixa abadessa: “I com es fa per no pensar tant?” I em va contestar: “Agafa-t’ho bé i treu-li importància”. Sovint em dic a mi mateix: “Pensa menys i prega més.” El més rellevant de la nostra vida són els “com”, i els “com” dependran de la qualitat de la nostra pregària. Si Déu no ens jutja, ¿per què ho hem de fer tan severament amb nosaltres i amb els altres? Em dic jo...

Som el que som davant de Déu i res més. Sovint penso que estem massa educats a nivell mental i poc a nivell del cor. Només una ànima enamorada de Déu pot sentir plenitud en la màxima fragilitat. Tenim necessitat de Pau interior perquè sense aquesta no podem adaptar-nos plenament als altres, a les circumstàncies ni a la nostra realitat mundana i divina alhora.

Vaig anar dues nits i tres dies a un Monestir aconsellat per un frare savi. Doncs bé, no vaig sentir res d’especial com em passa amb la pregària sovint, però en els dies posteriors em vaig sentir més ple de vida; semblant al que sento quan surto de missa o de fer adoració. Aquesta experiència em fa mantenir-me fidel contra tota esperança quan em sento perdut i sol.

Tots tenim sembrat al cor la llavor d’Eternitat i d’Esperança. Necessitem tocar la nostra fragilitat perquè Déu sigui Déu.

Acullo a Déu i els germans com es mereixen? Com l’acullo i com els acullo?

Escullo a Déu cada dia i escullo cada dia a qui Ell m’ha donat? Com renovo cada dia aquesta aliança?

Confio realment en Déu i els germans que també són imatge de Déu? Com és aquesta confiança?

Desitjo Déu? Desitjo realment la seva voluntat en els qui Ell m’ha encomanat? Déu és Déu. La generositat porta al Bé i el Bé a la Pau.

(Escrit en honor a la Tendresa de fra Vicenç, un do de Déu que ha impactat em mi com pocs en només sis mesos i sovint només per telèfon.)

Francesc Moreno, ofs

Orden Franciscana Seglar
Fraternidad Nacional de España
Madrid, 17 de noviembre, de 2018

**A todos los hermanos y hermanas de la Orden Franciscana Seglar
de Cru-Se y de JuFra**

¡Queridos hermanos!

¡Qué el Señor os dé su paz!

Hoy, aniversario de Nuestra Patrona, **Santa Isabel de Hungría**, *fiel y abnegada servidora de los pobres* y, en vísperas de que el papa Francisco convoque la **II Jornada Mundial de los Pobres**, el domingo 18 de noviembre del año en curso, bajo el nombre: **“Este pobre gritó y el Señor lo escuchó”**.

Quiero hacer llegar esta breve reflexión para todos los hermanos y hermanas, sobre el *Evangelii Gaudium*, visto desde el prisma de nuestra Regla y las Constituciones Generales, donde trato de dar a entender nuestra misión tal como yo la concibo, puesto que vivimos ahí fuera en la sociedad actual. *Los franciscanos seglares, apostamos ante la pobreza, los excluidos, los descartados por la sociedad, por los pequeños, los débiles, los frágiles, los perdedores y otros tantos. En eso, simplemente en eso, consiste la ternura y esa es una de las características de la caridad.*

Hoy y siempre, los pobres son los destinatarios privilegiados del Evangelio. Hay que decir sin lugar a duda, que existe un vínculo inseparable entre nuestra fe y los pobres.

Feliz día de nuestra Patrona, Santa Isabel de Hungría.

El Evangelii Gaudium

A la luz de nuestra Regla y Constituciones Generales de la OFS

El Señor me dio de esta manera a mí, hermano Francisco, el comenzar a hacer penitencia porque, como estaba en pecados, me parecía extremadamente amargo ver a los leprosos. Y el Señor mismo me condujo entre ellos y, practiqué la misericordia con ellos. Y al apartarme de los mismos, aquello que me parecía amargo, se me convirtió en dulzura del alma y del cuerpo y después me detuve un poco y salí del siglo.

Una de las sorpresas más notables que nos ofrece el papa Francisco en la exhortación *Evangelii Gaudium* es el lugar tan relevante que da a los pobres y al compromiso social en la misión evangelizadora de la Iglesia. Los pobres, los excluidos, los descartados por la sociedad en que vivimos, aparecen en todos los capítulos en un lugar central de la mirada, la reflexión y la acción a la que estamos llamados en ese paso del Evangelio a la vida y de la vida al Evangelio.

Además del trasfondo social y solidario, resulta verdaderamente significativo el hecho de que, hablando de la evangelización, dedique un capítulo entero (el IV y, podemos añadir, la primera parte del II) a la dimensión social del mensaje cristiano. Y si hablamos de números dedicados a este tema, observemos que le dedica 83 en el capítulo IV, 7 en el II y frecuentes referencias en otros. En total, son más de 90 números, lo que supone hablando en términos cuantitativos que, prácticamente una tercera parte de la exhortación, que tiene 288 números, está dedicada a la dimensión 3 social de la evangelización. *Esto nos permite constatar que lo caritativo y social no es algo ajeno o*

algo periférico y accidental en la evangelización. Es una dimensión constitutiva, esencial, en la acción evangelizadora de la Iglesia y propio del Franciscano Seglar.

El compromiso social arranca de nuestra fe trinitaria. El misterio de la Trinidad nos recuerda que estamos hechos a imagen de Dios, por lo que no podemos realizarnos ni salvarnos solos, pues nuestro Dios es comunidad.

De ahí, que confesar a un Dios Padre que ama infinitamente al ser humano y le confiere una dignidad infinita, confesar a un Dios Hijo que asume nuestra carne humana y nos redime desde dentro no solo de manera individual, sino también en nuestra dimensión social, confesar a un Dios Espíritu que actúa liberadoramente en todos. Implica nuestro compromiso a favor de la dignidad humana y de su liberación individual y comunitaria.

Esta fe nos recuerda, *la íntima conexión que existe entre evangelización y promoción humana y nos lleva a desear, buscar y cuidar el bien de los demás.*

El número 15 de la Regla nos dice a los franciscanos seglares:

Estén presentes con el testimonio de su vida humana y también con iniciativas eficaces, tanto individuales como comunitarias, en la promoción de la justicia, particularmente en el ámbito de la vida pública, empeñándose en opciones concretas y coherentes con su fe.

La propuesta que nos hace el Evangelio es el Reino de Dios y, en la medida en que Dios logre reinar entre nosotros, *la vida social 4 será ámbito de fraternidad, de justicia, de paz, de dignidad para todos.*

El compromiso social es una consecuencia del Reino que anuncia Jesús y se anticipa y crece entre nosotros, pues la salvación que hace presente el Reino es universal, es para todos, es histórica, se realiza en el tiempo, aquí y ahora y es integral, afecta al ser humano en todas las dimensiones de la existencia. Por eso, la verdadera esperanza cristiana, que busca el Reino escatológico, siempre genera historia, siempre nos compromete en los procesos históricos.

El número 6 de la Regla nos dice a los franciscanos seglares:

Sepultados y resucitados con Cristo en el Bautismo, que los hace miembros vivos de la Iglesia, y a ella más estrechamente vinculados por la profesión, háganse testigos e instrumentos de su misión entre los hombres, anunciando a Cristo con la vida y con la palabra.

CC.GG. Art.17.1a:

El Apostolado preferente, es el testimonio personal en el ambiente en que viven y el servicio para la edificación del Reino de Dios en las realidades terrenas.

La fe cristiana y la enseñanza social de la Iglesia, a la vez que dan consistencia a la dignidad de cada persona y a la igualdad de todos los seres humanos, principios básicos en la acción socio-caritativa, tienen una dimensión público-política y son transformadoras del hombre, del mundo, de la sociedad. Es decir, son constructoras de un mundo mejor.

La fe cristiana, que nunca es cómoda e individualista, implica siempre un deseo profundo de cambiar el mundo, de transformar valores, de dejar algo mejor detrás de nuestro paso por la Tierra.

El número 11 de la Regla nos dice a los franciscanos seculares:

Cristo, confiado en el Padre, aún apreciando atenta y amorosamente las realidades creadas, eligió para Sí y para su Madre una vida pobre y humilde; del mismo modo, los franciscanos seculares han de buscar en el desapego y en el uso, una justa relación con los bienes, simplificando las propias exigencias materiales; sean conscientes, en conformidad con el Evangelio, de ser administradores de los bienes recibidos, en favor de los hijos de Dios. Así, en el espíritu de las Bienaventuranzas, esfuércense en purificar el corazón de toda tendencia y deseo de posesión y de dominio, como peregrinos y forasteros en el camino hacia la casa del Padre.

CC.GG. Art.15.3:

Los franciscanos seculares comprométanse en reducir las exigencias personales para poder compartir mejor los bienes espirituales y materiales con los hermanos, particularmente con los últimos. Den gracias a Dios por los bienes recibidos, usándolos como buenos administradores y no como dueños. Adopten una posición firme contra el consumismo y contra las ideologías y las posturas que anteponen la riqueza a los valores humanos y religiosos y que permiten la explotación del hombre.

El destino universal de los bienes aparece de manera recurrente como fundamento de la equidad, de la justicia y de la búsqueda del bien común que se demanda en lo social, los bienes están destinados al uso común.

El destino universal de los bienes es anterior a la propiedad privada y nos recuerda su dimensión social *el planeta es de toda la humanidad y para toda la humanidad.*

CC.GG. Art.19.2:

Con espíritu de minoridad, elijan en primer lugar el trato con los pobres y los marginados, ya sean individuos, grupos de personas o todo un pueblo; colaboren en la erradicación de la marginación y de toda forma de pobreza, que son consecuencia de la ineficacia y de la injusticia.

Los pobres son los primeros destinatarios del Evangelio:

Es esta una primera afirmación que se hace en el comienzo de la exhortación y que está presente en toda ella, *los pobres son los primeros destinatarios del Evangelio.*

La afirmación no es nueva. Se ha dicho y repetido muchas veces, es verdad, pero hemos de reconocer que se ha ignorado muchas más y que no han sido los pobres el referente desde el que hemos configurado nuestros contenidos, procesos y planes evangelizadores.

Ya no valen excusas. No deben quedar dudas ni caben explicaciones que debiliten este mensaje tan claro. *Hoy y siempre, los pobres son los destinatarios privilegiados del Evangelio. Hay que decir sin lugar a duda, que existe un vínculo inseparable entre nuestra fe y los pobres.*

La opción por los pobres es teológica:

Para la Iglesia, la opción por los pobres es una categoría teológica antes que cultural, sociológica, política o filosófica. *Por eso quiero una Iglesia pobre para los pobres.*

La opción por los pobres no responde a meros análisis sociológicos, a filosofía marxista, a militancias comunistas o a intereses políticos de izquierda, cosa que se ha dicho muchas veces para descalificarla y hasta perseguirla.

Responde a la fe que profesamos:

Nace del Dios en quien creemos y de la naturaleza de la Iglesia a la que pertenecemos.

Es una preferencia divina, pues Dios otorga a los pobres su primera misericordia, que tiene consecuencias en la vida de fe de todos los cristianos llamados a tener los mismos sentimientos de Cristo. Es una opción que está implícita en la fe cristológica en un Dios que, siendo rico, se ha hecho pobre por nosotros para enriquecernos con su pobreza.

De la naturaleza misma de la Iglesia brota la caridad efectiva con el prójimo, la compasión que comprende, asiste y promueve.

La acción social está al servicio de la liberación y promoción de los pobres:

La acción caritativa y social de la Iglesia no está al servicio del poder ni puede servir para tranquilizar conciencias, aquietar conflictos, encubrir la injusticia y mantener a los pobres en su pobreza y a los ricos en su riqueza. Muchas veces se ha acusado a la caridad de ejercer esta función social y de ser, como la misma religión, opio 8 del pueblo que tapa con la limosna los problemas que demandan justicia.

La exhortación deja clara la función liberadora de la caridad, *liberadora del hombre y de los pueblos y promotora de la dignidad y el desarrollo integral de los pobres*.

Para que la caridad pueda ejercer esta función, debe partir del análisis de la realidad, de una mirada muy atenta a la realidad de los pobres y de escuchar su clamor.

Dar de comer a los pobres implica diversos niveles de compromiso:

Un debate permanente en la acción caritativa y social es, si la caridad es asistencia o debe superar la asistencia promoviendo el desarrollo integral y atacando las causas estructurales de la pobreza.

La exhortación no elude esta tensión, este conflicto y dice que la acción caritativa y social implica diversos niveles de compromiso:

- Cooperar para resolver las causas estructurales de la pobreza.
- Cooperar para promover el desarrollo integral de los pobres.
- Cooperar con los gestos más simples y cotidianos de solidaridad.

Aquí tenemos toda una estrategia en el servicio a los pobres, que podemos leer también en orden inverso y nos muestra el camino progresivo en el ejercicio de la caridad:

- Gestos cotidianos de ayuda (asistencia básica).
- Desarrollo integral (tarea de promoción y desarrollo integral).
- Cambio estructural (transformación de las estructuras que están en la causa de la pobreza y el subdesarrollo).

La opción por los últimos, signo de nuestra autenticidad franciscana:

Jesús asumió su servicio a los pobres como signo de autenticidad de su misión. También la Iglesia comprueba su fidelidad a Cristo en su identificación con aquellos con los que se identifica Cristo; los hambrientos, los sedientos, los desnudos, los forasteros, los encarcelados y todos aquellos que la sociedad margina y arrincona.

El Papa Francisco recurre a este signo y recuerda que, cuando Pablo se acercó a los Apóstoles de Jerusalén para discernir “*si corría o habrá corrido en vano*” (Gal 2, 2), el criterio clave de autenticidad que le indicaron fue, *que no se olvidara de los pobres* (cf. Gal 2, 10). Este criterio, tiene una gran actualidad en el contexto presente, donde tiende a desarrollarse un nuevo paganismo individualista.

É inmediatamente añade algo precioso para nosotros, tantas veces preocupados porque no encontramos la forma de transmitir la belleza del Evangelio. *La belleza del Evangelio no siempre puede ser adecuadamente manifestada por nosotros, pero hay un signo que no debe faltar jamás; la opción por los últimos, por aquellos que la sociedad descarta y desecha.* Y más adelante, citando a Juan Pablo II, dirá: *Sin la opción preferencial por los más pobres, el anuncio del Evangelio, aun siendo la primera caridad, corre el riesgo de ser incomprendido o de ahogarse en un mar de palabras.*

CC.GG. Art.22.1.2.3:

Los franciscanos seculares, estén presentes en el campo de la vida pública colaboren, según sus posibilidades, en la promulgación de leyes y normas justas.

En el campo de la promoción humana y de la justicia, las fraternidades comprométanse con iniciativas valientes en sintonía con la vocación franciscana y con las directrices de la Iglesia.

Asuman posiciones claras cuando el hombre es agredido en su dignidad por causa de cualquier forma de opresión o indiferencia. Ofrezcan su servicio fraterno a las víctimas de la injusticia.

La renuncia al uso de la violencia, característica de los discípulos de Francisco, no significa renuncia a la acción; los hermanos procuren que sus intervenciones estén siempre inspiradas por el amor cristiano.

El compromiso social implica denuncia profética:

El Evangelii Gaudium nos da una lección de valentía en lo que es la denuncia profética que implica la evangelización en su dimensión social. Entre sus denuncias, merece la pena destacar:

- *La denuncia de la economía de la exclusión y de la cultura del descarte:* Hoy tenemos que decir **no** a una economía de la exclusión y la inequidad. Esa economía mata. No puede ser que no sea noticia que muere de frío un anciano tirado en la calle y que sí lo sea una caída de dos puntos en la bolsa. **Eso es exclusión.** Y la cultura del descarte hace que los pobres queden fuera. Los excluidos no son explotados sino desechos “**sobrantes**”

- *La denuncia de la idolatría del dinero.* Hemos creado nuevos ídolos, se ha impuesto el fetichismo del dinero y la dictadura de la economía sin rostro humano, la autonomía

de los mercados y la especulación financiera. Todo queda fagocitado por los intereses del mercado divinizado, convertidos en regla absoluta.

- *La denuncia de la inequidad que genera violencia.* Hasta que no se reviertan la exclusión y la inequidad dentro de una sociedad y entre los distintos pueblos, será imposible erradicar la violencia. Se acusa de la violencia a los pobres y a los pueblos pobres, pero, sin igualdad de oportunidades, las diversas formas de agresión y de guerra encontrarán un caldo de cultivo que tarde o temprano provocará su explosión.

- *La denuncia del hambre y de la injusta distribución de bienes, el desperdicio y el individualismo hedonista.* No se puede tolerar más que se tire comida cuando hay gente que pasa hambre. **Eso es inequidad.**

Es urgente la necesidad de atacar las causas estructurales de la pobreza:

El gran desafío en la lucha contra la pobreza es atacar la pobreza en la casuística que la genera.

La caridad no consiste en respuestas asistenciales, puntuales o pasajeras. Se tiene que atacar las causas estructurales de la pobreza. *Mientras no se resuelvan radicalmente los problemas de los pobres, renunciando a la autonomía absoluta de los mercados y de la especulación financiera y atacando las causas estructurales de la inequidad, no se resolverán los problemas del mundo.*

Necesitamos cultivar una espiritualidad de la ternura:

En una cultura del triunfo y del éxito, en la que se apuesta por los triunfadores y ganadores y se agranda la brecha entre ricos y pobres, nosotros los franciscanos seculares, apostamos por los 12 pequeños, los débiles, los frágiles, los menos rentables, los descartados, los perdedores. *En eso consiste la ternura y esa es una de las características de la caridad.*

Por eso nos recuerda Francisco que, así como Jesús se identifica especialmente con los más pequeños (Mt 25, 40), así *todos los cristianos estamos llamados a cuidar a los más frágiles de la Tierra.* Entre ellos, están los migrantes, los sin techo, los pueblos indígenas, los ancianos cada vez más solos y abandonados, los que son objeto de la trata de seres humanos, las mujeres explotadas en todos los ámbitos y los niños por nacer, los que no tienen trabajo, los descartados por el mercado.

CC.GG. Art.15.1.2.3

Los franciscanos seculares intenten vivir el espíritu de las Bienaventuranzas, y especialmente el espíritu de pobreza. La pobreza evangélica manifiesta la confianza en el Padre, activa la libertad interior y dispone para promover una más justa distribución de las riquezas.

Los franciscanos seculares, que mediante el trabajo y los bienes materiales deben proveer a la propia familia y servir a la sociedad, tienen un modo propio de vivir la pobreza evangélica. Para comprenderlo y vivirlo se requiere un fuerte compromiso personal y el estímulo de la Fraternidad mediante la oración y el diálogo, la revisión comuni-

taria de vida, la escucha de las normas de la Iglesia y de las interpelaciones de la sociedad.

Los franciscanos seculares comprométanse en reducir las exigencias personales para poder compartir mejor los bienes espirituales y materiales con los hermanos, particularmente con los últimos. Den gracias a Dios por los bienes recibidos, usándolos como buenos administradores y no como dueños. Adopten una posición firme contra el consumismo y contra las ideologías y las posturas que anteponen la riqueza a los valores humanos y religiosos y que permiten la explotación del hombre.

Los cambios necesarios solo serán posibles desde un cambio de mentalidad y una profunda espiritualidad.

Cuanto acabo de decir, solo se podrá alcanzar desde un cambio de mentalidad y una espiritualidad que motive, oriente, anime y de sentido al ejercicio de la caridad.

Esto implica:

- *Un cambio de mentalidad.* Un cambio en las estructuras, sin generar nuevas convicciones y actitudes dará lugar a que esas mismas estructuras, tarde o temprano, se vuelvan corruptas, pesadas e ineficaces. Por eso, Francisco apela a la apertura a la trascendencia como vía para formar una nueva mentalidad política y económica.

- *Una conversión del corazón.* La conversión cristiana exige revisar especialmente todo lo que pertenece al orden social y a la obtención del bien común. Lo que interesa es que aquellos que están esclavizados por una mentalidad individualista, indiferente y egoísta puedan liberarse de esas cadenas y alcancen un estilo de vida más humano, más noble, más fecundo, que dignifique su paso por la Tierra.

- *Un cambio ético.* Francisco pide a todos, especialmente a los políticos, una reforma que no ignore la ética: ¡*El dinero debe servir, no gobernar!* Os exhorto a la solidaridad desinteresada y a una vuelta de la economía y las finanzas a una ética en favor del ser humano.

- *Y una profunda espiritualidad.* Siempre hace falta cultivar un espacio interior que otorgue sentido cristiano al compromiso y a la actividad. Pero sé que ninguna motivación será suficiente si no arde en los corazones el fuego del Espíritu. Solo en la fe en Cristo resucitado encontramos la fuerza para afrontar los cambios necesarios y superar los fracasos.

¡¡¡PAZ y BIEN!!!

Con cariño fraternal, vuestro ministro y hermano.

Antonio Álvarez

AVANÇAMENT D'AGENDA PROVINCIAL DE L'OFS

Novembre

13 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFM, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

24 dissabte, a les 9,30h acollida, a les 10h. "El discerniment en sant Francesc" per Fra José Luis Parada Navas, ofm. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Desembre

11 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMconv, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

14 divendres nit, 15 dissabte i 16 diumenge, recés de Advent, per Fra Joaquim Recasens, ofm al Convent de les Clarisses de Vilobí d'Onyar. Reservar plaça al correu : ofscatalunya@outlook.es ò al telèfon 635612431.

Gener 2019

8 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMcap, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 dissabte, Jornades Franciscanes a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Febrer

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

23 dissabte, "La veritable alegria" per Fra Jacint Duran, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Març

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs Franciscanes Missioneres de la Immaculada i Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, a Plaça Universitat, 2.

23 dissabte, recés de quaresma, per Fra Josep Mª Segarra, a Balaguer.

Abril

9 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Franciscanes Missioneres de Maria, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

27 dissabte, "Santa Clara, una lectura espiritual del "atraieu-me". Ponent Germana Gadi Bosch Pons, osc., a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Maig

14 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 diumenge, Assemblea OFS Catalunya, "Francesc d'Assís (rabiosament mil·lennial" per Adelaide Baracco i Josep Otón, a Arenys de Mar.

Juny

11 dimarts, a les 19,30h. Eucaristia (OFMconv) , a Plaça Universitat, 2. Barcelona

16 diumenge, Romiatge a Montserrat

Recés d'advent

**14 divendres nit, 15 dissabte i 16 diumenge,
pot ser un dia sols**

“Las tres E.E.”

per Fra Joaquim Recasens, ofm

al Convent de les Clarisses de Vilobí d'Onyar.

Reservar plaça al correu :

ofscatalunya@outlook.es ò al telèfon 635 612 431.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dissabte 10 de novembre, 11h Beatificació a la Sagrada Família.

Diumenge 11 de novembre, 2º diumenge.

Dimarts 13 de novembre, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFM, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Dijous 15 de novembre, a les 20h. "El Regne. De la fe a la increença" (sobre l'obra d'Emmanuel Carrère) a càrrec de fra Jacint Duran, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Dissabte 17 de novembre, Santa Isabel d'Hongria.

17,30h Recés d'advent "Estar amb Jesús" a càrrec de Fra Josep Manuel Vallejo, al Convent de l'Ajuda, Sant Pere més baix 18, Barcelona.

Diumenge 18 de novembre, 3er diumenge.

Fraternitat L'Ajuda, 10,30h. Assemblea de Santa Isabel; record de la santa amb especial atenció al seu procés de discerniment; eucaristia i dinar. A Sant Pere més baix 18, Barcelona.

Fraternitat d'Arenys de Mar, SANTA ISABEL D'HONGRIA, patrona del Terç Orde Franciscà. 9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assemblea, Tema: *La veritable alegria*, a càrrec de José Montes, ofs. 11,00 Eucaristia. Professen per primera vegada tres germans nostres: José Escuder, ofs; Antònia Juvanteny, ofs; Josep Buendia, ofs. Després de l'eucaristia, l'Elena Escolano ens obsequiarà amb unes cançons i tot seguit temps lliure per a fer fraternitat. 13,30 Pregària de l'hora menor (al cor del convent) 14:00 Dinar de germanor, cal apuntar-se al telf. 635612431, o a la Neus Roig, o al e-mail : ofscatalunya@outlook.es. Convent d'Arenys , carrer Santa Maria 7.

Dissabte 24 de novembre, FORMACIÓ a les 9,30h acollida, a les 10h. "El discerniment en sant Francesc" per Fra José Luis Parada Navas, ofm. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 25 de Novembre, 4rt diumenge. **CRIST REI.** Acaba l'any litúrgic.

Dijous 29 de novembre, a les 20h. "La Postveritat" a càrrec de J. García del Muro. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.